

דו"ר חזון מקוון לסיפורים קצרים

רסו: רחוקה

מה שאתה קליברון...

שירז אפיק
יפעת גדות
יאיר כץ
חנה מורג
שלומית פישר
ענת קוריאל
מירב ריאון
יוסי שמחון

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

גיליון 3

גיליון 3

דבר העורכים

אנחנו שמחים לפרסם את הגיליון השלישי של **רסיסים**: רסיסי זכרון.

אתם שיתפתם אותנו ושלחתם לנו את רסיסי הזכרון שלכם - רסיסים מסוגים שונים. בסופו של דבר, כל שנשאר לנו - אלו הרסיסים האלה מאירועים בחיינו, חוויות, שמחות ומכאובים. ביקשנו מכם לשתף אותנו בדיוק בדברים האלה, ואתם נעניתם בשמחה.

ליקטנו בגיליון השלישי שלנו 8 רסיסי זכרון כאלה, רגעים קטנים, מקרים משמעותיים שהותירו חותם. בימים לא פשוטים אלה, ימים של בידוד חברתי ומגפה עולמית, על כולנו להעריך את אותם רגעים ולהוקיר את אותם רסיסי זכרון.

קריאה מהנה
עדנה אפק ואירין דיין

"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו 8 סיפורים בלבד.

**גגת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים -
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.**

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בכתב העת.

גיליון 3

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

דירחון מקוון לסיפורים קצרים
רסיסים
מה שנשאר דל'זכרון...

קישואים

יוסי שמחון

הוא חזר בשישי עם הקניות וציפה שאסדר הכל במקום, כרגיל. כרגיל התמרדתי, לא אוהבת שמצפים ממני, גם אם זה מוצדק. הוא נשבר וסידר את המוצרים לקירור. רק הירקות נשאר.

כל השבת הסתכלתי על הקישואים והם עלי. וכל השבת חרתו בי עיניו את תוכחתן.

כך זה נמשך ביום הבא כששינינו תוהים מי יישבר ראשון.

יום שני התקרבו. יום שני הקבוע. פעם בשבועיים קבענו שזה יהיה היום בו נקיים יחסים. שינינו לא היינו מרוצים מהתדירות.

מנימוקים הפוכים.

ביום שני בצהריים הגעתי הביתה מהעבודה.

הוא אמר היה לחזור רק בערב.

אכלתי והתבוננתי בעגמומיות בשקית הקישואים, והם התבוננו בי.

סיימתי לאכול, פיניתי את הצלחת ושטפתי אותה.

ואז עצרתי לרגע. אבל רק לרגע.

בחרתי קישוא אחד, קטמתי את הקצה הדוקרני, שטפתי היטב ופניתי לחדר השינה.

אחרי חצי שעה חזרתי בסיפוק למטבח ושטפתי אותו שוב.

ואז פיניתי את השקית כולה למקרר.

כשהוא חזר בערב וראה שהשקית נעלמה, עיניו אורו.

הוא הסתכל בי בהכרת תודה.

בתשע בערב הוצאתי את ראשי מחדר השינה, הודעתי שאני עייפה ומותשת ושאני הולכת לישון.

תגובת עיניו נעה מהפתעה לכעס, אך אני לא המתנתי לדבריו וחזרתי פנימה.

נו, תבלעי כבר! ענת קוריאל

סבתא דבורה התיישה בסלון, על הכורסה הגדולה, מתנדנדת בה בקצב קבוע, מנסה להרדים את עצמה. מדי פעם בפעם פוקחת את עיניה. משגיחה על השקט בבית. תוהה מה מתרחש והיכן בעלה יצחק. היא מוכרחה לקום מן הכורסה או לפחות לקרוא לו. לדעת מה הוא עושה עכשיו. מה זומם. שוב עיניה מצטמצמות. נותר רק חתך צר.

היא רואה את ימי נעוריה מתפתלים. לעתים הזיכרונות תקיפים מאוד. היא מצליחה להשתמש בהם, לחברם בצורות שונות. פיסות חוברות זו לזו לנוף לבן, חורפי: דבורה ואחיה נהנים יחד. לוקחים מן המזווה שק, בלי לבקש רשות, פורשים אותו על השלג ומחליקים עליו. אפשר לקבל מכה חזקה מן ההחלקות הללו, להזדעזע, אפילו לשבור רגל. רק שאמם לא תרגיש מה הם עושים עכשיו. היא תדאג ותצא לחפשם, תקרא להם בשלג ועד מהרה תמצא אותם. היא הרי מומחית לגלות את עקבותיהם.

"דבורה, עכשיו את צריכה לבלוע את התרופות שלך", התחנן יצחק.
"לא רוצה. מה פתאום שאני אבלע?"
"את מוכרחה, כך הרופא אמר."
"לא!"

יצחק עומד בכניסה. מחפש מילים משכנעות שיגיעו אליה ויוליכו אותה להחלטות הנכונות. הלוואי שתחייך אליו בשובבות ותגיד לו: בזמן האחרון אתה כל כך רציני, שהייתי מוכרחה לסדר אותך, אני כלל לא חולה.

אך דבורה רגזנית היום. הוא היה רוצה לצאת קצת, להסתובב כשעה למטה. אולי יפגוש איזה מכר, אך אין מי שישגיח עליה.

יצחק ניגש למטבח, פותח את המגרה השלישית, נוטל את התרופות, ידו השנייה מחזיקה כוס מים פושרים להגיש לדבורה.

"הנה, תבלעי".

היא מביטה בכדורים המונחים בכף ידו הפרושה. לוקחת ומסדרת אותם על מסעד הכורסה בצורות שונות: לרוחב, בחצי עיגול, בפיוזור חופשי. מרימה את ראשה. הטלוויזיה פועלת בלי קול, על המרקע פורצת אש גדולה. עיניה עוברות למזנון, לבובות הקרמיקה הקטנות שלה, הבלונדינית המגונדרת מושכת את תשומת לבה: היא נראית לה כמו בת אצולה, שני כלבים שחורים יושבים מימינה ומשמאלה, שומרים עליה. מהיכן צצו הכלבים המוכוערים האלה? הבובה פוחדת מהם.

גיליון 3

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

"נו, תבלעי כבר!"

יצחק מרים את קולו, אך מיד נזכר בדברים שהרופא אמר: "תעודד אותה. תשוחח אִתָּה, אל תכעס גם אם היא עושה דברים שמרגיזים אותך".

יצחק מכבה את המזגן ומרים את תריסי המרפסת.

"קחי את הכדורים ובואי לפה, דבורל'ה. יש אוויר טוב במרפסת. בבניין ממול הגנן מטפל בצמחייה, עובד יפה. אני מכיר אותו, הוא תמיד חובש כובע של ליצן".

"אם הוא ליצן, שיבוא לרקוד איתי", דרשה דבורה ושניהם צחקו.

גיליון 3

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

דירחון מקוון לסיפורים קצרים
רסיה
מה שנשאר דר' כרן...
:

סיפור עם שם

מירב ריאון

"בסדר. נקרא לה מירב", היא אומרת, "תסתכל על הכביש". היא נושכת את השפה התחתונה בשיניים העליונות הקדמיות, מתפללת להגיע כבר, ערב כיפור והם בדרך לבית החולים, רק שלא יזרקו עליהם אבנים. הלוואי ולא הוא היה נוהג, הוא מדבר בלי סוף ובלי התחלה, או שקוע עמוק בתוכו, וקצה הקרחון שהוא חושף בדברת שלו- גורם לה לפקפק בגבר שלה, החסון, החכם. היא אווזת בידית של הדלת ומנסה להצמיד את האגן למושב, זה כמעט בלתי אפשרי עם הצירים שנעשו במהירות כזו תכופים וכואבים, והדרך המשובשת הזו, והנסיעה הפרועה שלו ביום שאסור לעלות על הכביש. "מרב או מירב?" הוא מפנה אליה את מבטו, "תסתכל על הכביש" היא צועקת. "מירב עם י' או מרב בלי י'?", גל של זיעה חותך מאמצע הגב, יורד לנרתיק ולרגליים, היא יודעת שעוד רגע ויחלוף, אבל אולי רק הפעם, הוא יגאה והיא תיקרע. "מרב בלי י'", זו הבת של שאול. הבת הגדולה, שלא נישאה לדוד המלך, על אף שהובטחה למי שיכה את גלית", הוא מדבר ומסתכל קדימה ואז עליה ובעצם לתוכו פנימה, מי יודע איפה הוא נמצא, והגל של הכאב מתנפץ בתוכה. "מירב עם י' זה הכי הרבה, כמו...". "תסתכל על הכביש" היא מתחננת וחוזרת לתפוס את השפה התחתונה בשיניים. "את חייבת להגיד לי מירב (הוא מדגיש את הויד) או מרב" ושוב מפנה תלתלים שחורים ועיניים צרות לעברה. איך היא תעבור את הלידה הזו, עם השלושה הקטנים שמחכים לה בבית והאישה הזו עם ביעותי המלחמה, האישה הזו, שלא בטוח שהיא יכולה לטפל בו עכשיו. "את מוכרחה לתת תשובה. מירב או מרב. במכבסה מכינים את הבגדים עם הפתק. הבגדים של התינוקות החדשה. חייבים להודיע להן - מירב או מרב". היא מסתכלת קדימה, העיר הריקה מקיפה אותם, מרוב שהתאמצה לסגור את הפה, נתנה לדמעות לברוח מהצד. מירב או מרב. היא מחליטה. עכשיו. בשביל הכביסה. לפתק סימון של בגדי התינוקות החדשה. מירב או מרב, היא בכלל רצתה יערה.

אני נותנת לאימא שלי לקרוא את הסיפור- "זה בכלל לא היה ככה", היא אומרת. ברור שכך זה היה, הרי הייתי בבטן, שמעתי הכול. הייתי עדה לסצנה הזו בווריאציות שונות, אותו אבא, אותה אימא, אותן תגובות, רק הנושא מידי פעם השתנה. אבא שלי לא אומר כלום. הוא מת. מה היה אומר לו היה חי? הוא בטח היה נזכר בספר או בסרט שהוא פעם ראה. אולי על אישה בהריון שנוסעת ללדת ביום כיפור עם בעלה שחזר אחר מהמלחמה.

המרק חנה מורג

היום הראשון הגיע.

"חנה, התכווני, עוד ממש קצת אנחנו יורדות לגן החדש. מירה והדסה מחכות לך". מירה שמה של הגננת, הדסה הייתה העוזרת לגננת.

אמא הכינה לי בגדי חג. סרפן משובץ, חולצה לבנה, סנדלים ותיק אוכל שתפרה מבד ועליו רקמה את שמי. ירדנו לרחוב, רק בית אחד הפריד בין הבית שלנו לגן. כל כך קרוב.

כננסתי עם אמא, אשה גדולה מאד וגבוהה אפילו מאמא, קיבלה את פני. "אני מירה", אמרה לי. "אני הגננת החדשה שלך. בואי תכירי את הגן. כאן למעלה, תא החפצים והציורים שלך." ראיתי מגירות עץ יפות במרכזן כדור עגול לפתיחה. מאיפה ידעה שאני גבוהה והמגירה הזו תהיה לי נוחה?

אמא הלכה, נישקה אותי וחזרה הביתה. נכנסנו לחדר גדול מאד. כסאות העץ סודרו במעגל. על כל כסא, שם. אני ידעתי לקרוא את שמי. התיישבנו כולנו, מירה הגננת התיישבה ליד הפסנתר. פסנתר גדול מאד בצבע שחור. מירה אמרה לנו שקוראים לו: "פסנתר כנף". צלילים מאד חזקים ופים מלאו את חלל החדר.

אהבתי את הגן. אהבתי את מירה, אהבתי את הדסה. רק..... את האוכל לא אהבתי. בגן של מירה אכלו גם צהריים. דעה בערך לאחר ארוחת העשר הגיעה מכונית. שני אנשים סחבו דודים ממתכת, כמו סירים, והכניסו למטבח הגן.

הריח.... הריח היה נורא. רציתי להקיא. התביישתי, בלעתי רוק פעם אחר פעם והתגברתי. הגיעה שעת האוכל.

הדסה סידרה לנו את השולחנות לארוחת צהריים ששיחקנו בחוץ. התיישבתי.

הדסה מזגה לי מרק בקערת פלסטיק כתומה. הבטתי בקערה והבטתי.

ושוב הבטתי. כנראה מירה שמה לב ומיד קראה: "חנהלה אוכלים מרק קר, זה לא גלידה" הילדים צחקו ואני... יושבת, דמעות בעיני.

השעה אחת.

ההורים באים לקחת את הילדים מהגן. אמא אחר אמא.

אמא שלי לא מגיעה, הרי אני גרה קרוב, אני הולכת לבד הביתה.
הדסה מנקה את השולחנות.
נשארתי לבד.

מירה יצאה לחצר, שמעה את אמא קוראת לה מהמרפסת.
מירה עונה לה: "עד החופה, היא תסיים את המרק"
כבר הבנתי שאמא לא מסכימה שאחזור הביתה ללא סיום הארוחה. אבל אני לא יכולה.
ישבתי, לא סיימתי. מירה הלכה הביתה רק הדסה נשארה.
הדסה ואני.

זהו, אמרה לי הדסה, את הולכת הביתה.
הדסה ליוותה אותי הביתה.
עליתי במדרגות

הגעתי לדלת הבית, אמא פתחה לי את הדלת בחיוך ניצחון
"נו, איך היה המרק?"
לא עניתי.

המשכתי את יומי כרגיל.
אמא כבר הבינה שאני והאוכל בגן לא חברים.

לימים, עבדתי במכללה לחינוך.
עברתי מהר במסדרון בדרך לעוד השתלמות.
חולפת לידי אשה גבוהת קומה ולפתע אני שומעת קריאה:
"חנהלה? חנהלה?"
הסתובבתי.

הבטתי שוב ושוב. "מירה?" שאלתי
התחבקנו והתחבקנו.

"ומרק את כבר אוכלת?" שאלה.

שוב, קלריס רבה עם הגרוש שלה בטלפון וכל המשרד שומע. אחר כך היא נכנסת לשירותים ויוצאת מהם בעיניים נפוחות ואיפור מרוח. ממלמלת לעצמה כל הדרך חזרה למשרד, מה לעזאזל עבר עליה לפני עשר שנים כשהחליטה להתחתן עם האפס הזה ולהרוס לעצמה את החיים.

בשלוש וחצי קלריס עוזבת הכל ורצה לחניה. אמא שאפשר לסמוך עליה- לפחות את זה היא יכולה לתת לילדים. בסיבובים המסוכנים בדרך לישוב שלה, היא מדמיינת את עצמה נופלת לתהום או מתנגשת חזיתית במשאית ואת האפס הזה נכנס לגור במקומה בדירה שלה. מזכירה לעצמה שהיא חייבת כבר לגמור את הדיונים סביב המשמורת והאפוטרופסות והמזונות ואי אפשר להמשיך לתת לו נצל ככה אותה ואת ההורים שלה בלי לקחת שום אחריות. הוא דווקא בסדר העורך הדין החדש שלה. הרבה יותר טוב מעורכת הדין הקודמת, מוכן גם להילחם בשבילה ולא רק לחשוב על טובת הילדים ועל הזכות שלהם לאבא.

למחרת, הגיעה קלריס למשרד באיחור. הספיקה להכניס עוד דיון בבית הדין לענייני משפחה לפני העבודה. תכננה להזמין את עורך הדין לשתות איתה קפה אחרי הדיון המוצלח אבל הוא מיהר. את יודעת שאם אין לו טבעת, זה לא אומר שהוא פנוי. בטח גם לו יש אישה, או חברה, כמו לרוב הגברים המוצלחים. הזכירה לעצמה. זו רק את שלא מצליחה למצוא לעצמך מישהו כזה. לפחות הצליחו לעקל לאפס שלה את החשבון סוף סוף משהו יגיע אחרי כל השנים האלה, לבד עם שני ילדים בלי שקל דמי מזונות. המחשבה על השיחה שבה תבשר לו על כך מילאה את קלריס עזוז.

במטבחון הרימו כוסית לכבוד קרן, המתכנתת החדשה שהתארסה. למשמע העקבים של קלריס נוקשים במסדרון, הסתיימה החגיגה וכולם מיהרו להודות לקרן על העוגה ולחזור לעבודה.

רק קרן נשארה במטבחון. חילקה פרוסות עוגה אחרונות לצלוחיות נייר מקושטות בלבבות. "מזל טוב. אמרו לי שאת מתחתנת עוד מעט." קלריס אילצה את עצמה לחייך אליה מעל ספל הקפה. קרן חייכה במבוכה ומיהרה לצאת מן המטבח עם צלוחית עוגה אחת, לא לפני שקלריס הספיקה לאמר "ואני מקווה שעשיתם הסכם קדם נישואין."

מבעד לחלון המטבחון, הבחינה קלריס בקרן, ובידה צלחת העוגה. הרכב שעצר לידה נראה מוכר וגם הבחור שיצא מתוכו, לבוש עדיין בחליפה. איזה קטע. מכל הגברים שבעולם.... אבל ידעת שהוא בטח תפוס ובכל מקרה הוא צעיר מדי בשבילך. קלריס מיהרה למחות את הדמעות, לפני שימרחו לה את האיפור. אחר כך נמלטה מן המטבחון חזרה אל המשרד והפכה את המספר הפנימי שלה לחסוי. השיחה שהחלה בטון ענייני הפכה נזעמת ונואשת מרגע לרגע. שוב קלריס רבה עם הגרוש שלה בטלפון וכל המשרד שומע.

צלופן מרשרש

יפעת גדות

צליל רשרוש הצלופן וליפוף המתנות בסרט אדום גרמו לה לרגע להרגיש חלק מהעולם שסביבה. המוכרות בירכו אותה בשנה טובה, ובהרבה בריאות, מנסות גם הן להיאחז בכוחן של מילים, להיתלות בכישופו של החג שיביא את ימים טובים יותר.

היא לא פסחה על אף חנות בדרכה, מתאמצת להרגיש את הדחיסות האנושית סביבה ולקוות שחלק ממנה יצליח למלא את החלל שהיא יוצרת בנוכחותה. כמו ריק גדול סביבה ביניהם, קצב צעדיה לא תאם את צעדי החג המהירים.

עבור כל שטר כסף שמסרה אספה אליה עוד צלופן מרשרש וברכות. גם פרחים קנתה, חשבה שאם תריח אותם אולי ידבק החג גם בה. חג ההתחלות והסופים. חג ללא רחמים. האם סיימת כל מה שהתחלת? האם תתחילי מחר משהו חדש?

מיוזעת הגיעה לביתה, ידיה עמוסות מתנות שאין לה למי להעניק. ריח עוגות מלטף את המדרגות והיא מטפסת. מגיעה לדירתה, פותחת את הדלת ומתמהמהת לסגור אותה, מאפשרת לריח העוגה המתוק להיכנס לכמה רגעים גם אליה.

קולות לבנים של חג עולים מהבית הסמוך, וריחות משפחה נישאים אליה מרחוק. בבית, השקט משוחח עמה ברכות מכאיבה. היא לא עונה. מסתכלת על עשרות המתנות שקנתה ומחכה.

בלילה, כשכבר ברור שהם לא יבואו, והיא לא תלך, היא פותחת את האריזות אחת אחת. מגבות לבנות מלטפות כמו שמנת היא תולה לה באמבט, עציץ רקפות ורדרד היא מניחה על אדן החלון. שוקולדים היא מגלגלת לצנצנת עגולה, ומלקקת אצבעות מוכתמות מקקאו.

היא פותחת את אריזת היין ומוזגת. כוס אחת לה. לכבוד השנה החדשה.

גיליון 3

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

חסידה

שירז אפיק

היא באמת נראתה כמו חסידה, הגברת שטורק. צחוק גורל אחד מתוך רבים שנצחקו על חשבונה. היה לה גוון קבוע של חיוורון-פודרה, אף-מקור אורך וחד, וגפיים ארוכים ודקים שצמחו לכל הכיוונים מתוך כרס קטנה, שבצחוק גורל נוסף, מעולם לא הביאה אף תינוק לעולם. רק המספר על הזרוע שלה היה פרופורציונלי, משורטט אפילו, הספרות שלו קטנות ואחידות בגודלן, כאילו מישהו השקיע מאמץ רב ביצירה שלהן.

כן, הגורל העביר לא מעט דחקות על חשבון החסידה הקשישה. הייתי רואה אותה מדי פעם צועדת במורד הרחוב שלנו לכיוון המרכז המסחרי, השיער הלבן והדליל שלה אסוף בפקעת שממנה בורחים תמיד כמה אניצים, הברכיים שלה בולטות מתוך הרגליים הארוכות, וזרוע אחת דמוית ענף גורת אחריה עגלת קניות משובצת. תמיד כפופה קדימה, נחושה. אחר כך היו עולים מדירתה ריחות של כרוב מבושל ועוף ותפוחי אדמה וממלאים את חדר המדרגות שלנו בניחוח הדוחה-מושך שלהם. לפעמים הייתה מנופפת אליי מחלון הדירה שלה כשהייתי עוברת בחוץ. מצביעה על מכסה של גביע קוטג' על אדן החלון שלה, שבתוכו הניחה פירורי לחם, ואומרת בחיוך מתנצל, "בשביל הציפורים. אין להם מי שידאג להם" ואני הייתי מחייכת חזרה וממשיכה לדרכי. אבל אף פעם לא הייתי בתוך הדירה שלה, ואחרי שגיליתי אני בהיריון התחלתי להשתמש ביציאה השנייה של הבניין, זו שעוברת דרך החניה, כדי להימנע ממנה ומהדבר המידבק הזה שנודף ממנה.

היא מתה כמו שחיה. לבד. רק אז פתחתי את הדלת הלא נעולה שלה, מתעלמת מהשלט של כונס הנכסים שנתלה עליה, והתגנבתי בשקט פנימה לתוך ריח של אבק ובושם. הגודש זינק עליי לאור הטלפון הנייד שלי: וילונות, מפיות רקומות, שטיחים, אוסף בובות על המדפים. מיששתי את כיסוי הצמר שעל הספה. על הקיר המרכזי בסלון הייתה תלויה תמונת רפרודוקציה ממוחזרת בשחור-לבן של משפחה. האבא היה חמור סבר, האימא לידו נראתה מבוגרת מאוד למרות שלא יכלה להיות יותר מבת שלושים וחמש. האח, בן שמונה או תשע, לבש מכנסי רכיבה ושלליקס כמו מהדורה מוקטנת של האבא. ועל הכיסא במרכז ישבה ספק ציפור ספק ילדה קטנה בשמלת מלמלה וסרטים בשיער, והישירה מבט למצלמה.

יצאתי מהדירה של גברת שטורק באותה דממה שבה נכנסתי. טיפסתי בכבדות במדרגות, הבטן הכבדה שלי מאיימת להוציא אותי משיווי משקל בכל צעד והייתי אסירת תודה על השקט שקידם את פניי בבית, שונה כל כך מהשקט ששרר במרחק של שתי קומות מתחתי. הסדרתי את הנשימה ושתיתי כמה לגימות מים ואז הוצאתי מפח האשפה מכסה של גביע קוטג', שטפתי אותו טוב והנחתי בתוכו כמה פירורי לחם. בשביל הציפורים.

גיליון 3

אפריל 2020, ניסן ה'תש"ף

הפגישה

יאיר כץ

היא פרצה למשרד כמו סופה. 12 דקות איחור. שוב. אבל כמו תמיד, לא באשמתה. זו הרכבת שאיחרה.

להפתעתה, חדר הקבלה היה ריק. למעט אדם אחד. מבוגר, בעל לבוש מוקפד, מקטורן מחויט ועניבה מיושנת.

"אני ממש מצטערת - 2 דקות ואני איתך" "זה בסדר", חייך בתגובה. "אני מחכה כבר כל כך הרבה זמן, עוד כמה דקות לא יישנו..."

היא זרקה את התיק על הרצפה, התיישבה במהירות מול השולחן והדליקה את המחשב.

מוזר... חשבה לעצמה, בעודה מגרדת בראשה. כל הפגישות נמחקו מהיומן. כולן!

היא שחררה את התלתלים מהגומיה, לקחה נשימה עמוקה וניגשה לדלת.

"היי... אני ממש מצטערת על האיחור." אמרה בחיך מפייס. "בוא. תיכנס בבקשה."

הוא קם, נכנס לחדר, סגר את הדלת מאחוריו והתיישב. הוא חייך לעברה. "עבר המון זמן מאז פגישתנו האחרונה." אמר.

לא היה לה מושג על מה הוא מדבר. מעולם לא ראתה את האיש לפני כן.

"סליחה?"

"אני כנראה ממש מבולבלת הבוקר. תוכל רק להזכיר לי את שמך?" "המחשב שלי כנראה השתגע וכל הפגישות שלי להיום נעלמו משום מה."

"אני יודע" השיב.

מה זאת אומרת הוא יודע? איך הוא יודע?
מי זה?

הוא המשיך לחייך ואמר: "היה לי חשוב לקבל את מלוא תשומת הלב שלך היום."

הוא פתח את המקטורן, הכניס את ידו לכיס הפנימי והגיש לה תמונה ישנה, מצהיבה ומקומטת.

היא הסתכלה בתמונה ונשארה פעורת פה.

בתמונה נראו זוג מחובק בלבוש ויקטוריאני.

הגבר נראה כגירסה צעירה של האיש שישב מולה, והאישה נראתה כהעתק מדויק שלה.

היא הרימה את עיניה מהתמונה ושאלה אותו: "מי זאת? היה ממש דומה לי"

"זאת את", השיב.

"מה זאת אומרת זאת אני?"

"זו תמונה שצולמה לפני 50 שנים לפחות. איך זו יכולה להיות אני?"

"זאת את", חזר ואמר.

"רק מתקופת חיים אחרת..."

חפשו אותנו גם בפייסבוק:
/rsisim.magazine

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים -
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.**

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין